

Fényugár

Evangéliumi hitébresztő és hirtelnyitító folyóirat

Felelős szerkesztő és kiadó: Zulauf Henrik evangélikus lelkész. — Laptulajdonos: Fébé Evangélikus Diakonissza Egyesület. Kiadóhivatal: Budapest, I., Hidegkúti-út 123/a. — Megjelenik minden hó 1-én és 15-én. Előfizetési ára a „Kis Harang” gyermeklappal együtt: félévre 2 P. 25 fill., többes küldésnél 2 P. Egyes szám ára 20 fill. —

Hontalan madarak hívása.

Vihar viaskodott a rengeteggel.
Roppant derekú fákkal bús birokra,
zord öltre ment, águk csattogva törte,
tapodott gyenge fűre, halk virágra,
tüzes csóvát dobott az asszú ágra.
Izzik az éj mint ifjú, piros reggel.
És jelt a veres égre fészkevesztett
fehér madarak rémült szárnya ir.

Jaj, hova, merre megriadt madárraj:
szeretet, szelid béke bontott szárnyal?
Jaj, most egyetlen sístergő sikoltás
a föld. Rögére ezeréves törzsek
derekbatörten, dübörögve dőlnek.
Maró füst fojtogat és nincsen oltás!
A szelid fészken táncot tüzek járnak —
és röptötök az izzó égen verdes.
Hova riadtok ti szent, tiszta szárnyak?
Tűz a vidék, láng a határ.
Csak a szívem szegényes fészke sóhajt:
Szállj le madár!
Térj be madár!
Te fészkevesztett, fehérszárnyú béke,
hazátkereső, hőszin szeretet,
szívem szegényes fészke vágyva vár:
viharúzótt galambok menedéke...
Szállj le madár!
Térj be madár!

Ha a vihar utánatok eredve
a mi kerek erdőnknek keseredne,
ha a szilaj tűz jellobogna már
s tarajos lángja fenn az eget marja.
akkor se féljete!
Kis fészketem Isten keze takarja,
innen nem üzhet el pokol viharja.
Jöjj, fészkevesztett, fehértollú béke,
jöjj, hőszin szeretet!
Legyen szívemben csendes fészketek!
Szállj le madár!
Térj be madár!

„A vallása tiltja?”

A világháború alatt történt. Mint önkéntes tölöttöm szolgálati időmet az egyik kaszárnyában. Ruhám hosszú volt és rendetlen, fénylett nemcsak a gombja, hanem a posztó is, sapkámon is látszott, hogy nem az én méretemre készült. Egyik este, amikor szobámba igyekeztem, hogy gyorsan átöltözzem — hivatalos voltam ugyanis a városban lakó barátomhoz — megszólított a szakaszvezető és szigorúan rámparancsolt: »Azonnal a konyhába megy főzeléket tisztítani!« Rémülten néztem rá. Magyarán kezdtem, hogy elígérkeztem már ma estére, de minden hiába volt. Amikor késlekedtem a parancsot teljesíteni, azt mondta: »Holnap jelentést tesz az őrmesternél!« És meg is tette. Másnap bekövetkezett a vihar. Felsorakoztunk az udvaron. Az őrmester magas, szélesvállú férfi, kit bizonyos fokig mindig rettegtem, harsányan kiáltott rám. Úgy éreztem, minden erőm elhagy s mindenki engem figyel. »Mi az édesapja?« Gondoltam magamban, azt úgyis tudja, hiszen azért haragudott rám, mert lelkész fia vagyok. Összeütöttem a bokámat s tiszteletudóan feleltem. »Úgy? Lelkész? Tehát a vallása tiltja, hogy a konyhában segítsen?« Elmosolyodtam: »Nem, őrmester úr, kérem!« A tiszteletlen mosolyért büntetésképpen három éjszakai szolgálatot rótt rám. Hasznomra szolgált: engedelmességet tanultam... Az utóbbi időben sokat gondoltam az én rettegett őrmesteremre. Akkor különösen hangzott a kérdése: »A vallása tiltja, hogy a konyhában segítsen?«

Hívó keresztyén ember otthonában jártam. Házaló kopogtatott be az ajtón, portékáját kínálva. A házigazda barátságosan volt és rideg. »Nem kívánom, hogy vásároljon tőlem — felelt a szegény árus, — de azért barátságosabb lehetne. Vagy talán a vallása tiltja?«

Azóta folyton fülemben cseng a kérdés. Mindenütt hallóm. »A vallása tiltja, hogy rendes és pontos legy-e?« — kérdi a háziasszony, amikor szolgálója, aki bibliárára jár, dolgát rendetlenül és pontatlanul végzi el. »A vallása tiltja, hogy megértő és kíméletes legyen?« — kél fel a kérdés az alkalmazott szívében, amikor keresztyén feljebbvalója igazságtalanul sokat kíván tőle. »A vallása tiltja, hogy hűségesen és megbízhatóan végezze munkáját?« — teszi fel a kérdést inasának a mester, akiről tudja, hogy a keresztyén ifjúági kör tagja. »A vallása tiltja, hogy munkaidejét jól és lelkiismeretesen használja fel?« — kérdi a munkaadó hívó keresztyén munkásától. »A vallása tiltja...?« — hangzik minden oldalról azok ajkáról a kérdés, akik figyelik a keresztyéneket. Óh, ez a kérdés nem gúny és rágalom csupán! Jézus tanítványa új életet kell hogy éljen. »Ha

a ti igazságotok nem több az írástudók és farizeusok igazságánál, semmiképpen sem mehettek be a mennyeknek országába.« Ebben a kérdésben forró vágy is rejlik: »Keresztyének! Életeteken látassék meg, hogy veletek a Megváltó hatalmasan cselekedett. Akkor, majd akkor mi is hiszünk Őbenne!« Ez a kérdés kérés Jézus tanítványaihoz, hogy mint világosság gyermekei éljenek, »mert a világosságnak gyümölcse minden jóságban és igazságban és valóságban van« (Eféz. 5:9), és »Istenhez méltóan viseljék magukat« (I. Thess. 2:12).

»Miképpen feltámasztatott Krisztus a halálból az Atyának dicsősége által, azonképpen mi is új életben járunk« (Róm. 6:4).

A testvér könnye.

Nagy városi kórházban súlyos beteget találtunk fájdalmas, nyitott sebbel. Bűnös életének következménye volt. Valahányszor a diakonisszá kötözte, a »képzett« ember csúnyán káromkodott. A diakonissza kérőleg nézett rá, de nem szólt semmit. Néhány nap telt el így. Amikor egyszer újra kötözésre került a sor, a beteg ajka ismét káromkodásra nyílt. A testvér csendben végezte szolgálatát s anélkül, hogy észrevette volna, könny hullott a szeméből egyenesen a beteg sebére. »Vétkeztem, bocsásson meg« — szölt a beteg. »Nem fogok többet káromkodni.« Ettől kezdve olyan csendes volt, mint az ápolója. — Ez az a prédikáció, amely szavak nélkül hat olyanokra is, akik az Igében nem hisznek.

Alapos változás.

Hatvan éves öreg ember volt. Fiatal éveiben matrúz s a környék réme. Ivott s akkor érezte elemében magát, ha kedvére káromkodhatott és esküdözhetett. Egy vasárnap Isten Igéje hatása alá került. A lelkész arról prédikált, hogy Jézus sírt Jeruzsálem felett. A szegény matrúz azt gondolta magában: »Hogyan sírhat Jézus ilyen nyomorult bűnös ember felett, mint amilyen én vagyok?!« Erős küzdelem után odament a lelkészhez: »Hatvan éven át az ördög zászolója alatt hajóztam, itt az ideje, hogy új szívet nyerjek. Meglékelem és elsüllyesztem a régi hajót s mostantól kezdve Immanuel lobogója alá állok.« És úgy is lett. »Dicső király az én Megváltóm...«

Egy farmtulajdonos új rabszolgákat vásárolt. Eles szemmel figyelte munkájukat. Hamarosan feltűnt néki egy néger, aki különös gondnal, szorgalmasan teljesítette kötelességét. Arcáról hiányzott a keserű vonás, amely társaién olyan mély barázdákat szántott. A farmtulajdonos megkérdezte: »Hogy van az, hogy te olyan más-kép élsz és dolgozol, mint a társaid?« A fekete ünnepélyesen így szólt: »Mert én Krisztusé vagyok, uram!«

Háromféle hívő.

A hívő lelkeket tenger felé siető folyamhoz hasonlíthatjuk. Három csoportot különböztethetünk meg. Vannak, akiknek élete, mint a rest folyam, lassan halad a medre felé. Belső életük függ külső segítségtől, vigasztalástól, bátorítástól. Mint a szivattyú, amely csak akkor ad vizet, ha valaki mozgásba hozza, úgy Istent szolgálni csak akkor tudják, ha más keresztyének biztatják és segítik őket. Békességük igen sekély és változó.

A második csoport az olyan folyamhoz hasonló, melynek vize az elsőnél mélyebb s futása is gyorsabb. Ezek a keresztyének telve vannak hévvel, lelkesedéssel, de veszélyük abban rejlik, hogy a lelki életben állva maradnak. Örülnek a világoosságnak, de nem keresik az adományozó Istent, nem törekednek öfelé, nem jutottak mélyre. Talán segítenek embertársaikon, de nem tudnak lehajolni a gyengéhez s megérteni őket. Szeretnének Krisztussal meghalni, de ez a vágy csak érezelemvilágukban él.

A harmadik csoporthoz azok tartoznak, akiknek élete sebesen rohanó folyamhoz hasonlít. Forrásuk Isten, rajta kívül másban nyugalmat nem lelnek. Szívükben szeretet él, szavuk mint a tűzláng s örömmel szenvednek az Úrért, még ha Ő megsokasítja is a küzdelmet és a keresztet. A lélek semmivel sem dicsekszik már; abból él, amit felülről kap. Élete beleömlött az óceánba. Mindene Istenben van s belséjéből élő víz buzog. Nem válogat a szolgálatban, csak Istenről tud s belső Isten kíván, könnyen és boldogan teszi meg. Ismerős a bővüléssel, és a szűkölködéssel is, ismerős minden körülménnyel, semmi meg nem akadályozhatja, fel nem tartóztathatja. Amikor az Úr szenvedéssel látogatja meg, szíve az Urban pihen, lelke a mélyben érintetlenül csendben van. A folyam az óceánba jutott. Résztvesz apályban és dagályban, együtt mozog vele, s nem önállóan halad. Dicsőséges élet ez.

Félsz elveszíteni életed folyóját a nagy óceánban? Oh, semmisülj meg benne, veszítsd el magad és kimondhatatlanul gazdag leszel. Békességed, mint a folyam árja, egyre dagad és semmi nem állíthatja meg. Életedből erő árad s lelked legmélyéig és minden viharon át boldog leszel.

Maradjatok én bennem és én is tibenetek. Miképen a szőlővessző nem teremhet gyümölcsöt magától, hanemha a szőlőtökén marad; akképen ti sem, hanemha én bennem maradtok.

János 15:4.

Jézusban maradás.

Békességről, örömről beszélt a misszionárius és arról a nyugalomról, amelyet a bűnös érez, amikor a lelke Jézussal találkozik. A beszéd után egy törzsfő kiöntötte szívét a misszionárius előtt s azt mondta, hogy honfitársaival együtt nyugtalan madárhoz volt hasonló, amely a fénytől s világosságtól vonzatra berepül a nyitott ablakon át egy kivilágított terembe. A hasonlat reánk, keresztyénekre is alkalmazható. Örülünk a melegnek, fénynek és mégis hamarosan kirepülünk a szobából vissza a sötét és hideg éjbe. Így vonzza az emberi szívet is Isten szeretetének fénye, melege; keressük az Istennel való közösséget, de azután hamar megint elhagyjuk azt s közönybe, világi kívánságok éjszakájába térünk vissza. Mennyivel jobb volna, ha mindig Jézusnál maradnánk s otthonunk az Ő szárnya alatt volna!

Fény az éjszakában.

Egy lelkész beszéli el gyülekezeti látogatásaiból: »Néhány pillanatig haboztam. Az épület hátsó részében lakott egy öreg vak ember. Szinte nem volt erőm és bátorságom ehhez a látogatáshoz. Mennyit panaszkodik majd! Mégis keresztülmentem a sötét udvaron s átléptem a rideg műhely küszöbét. Egy másra borított kosarak mögül előlépett az öreg ember. Különös jelenség volt. Világtalan szemével kérdőleg meredt rám. »Jó napot kívánok! Én vagyok a gyülekezet új lelkésze.« Nyájas mosoly futott keresztül az arcán. Udvariasan helyet kínált, én pedig kértem, hogy beszéljen valamit az életéből. És most valami különös következett: semmi panasz! Az öreg ember elbeszélte, milyen sok irgalmassággal van iránta Isten és mennyi jót tett már vele életében. Mennél tovább beszélt, annál inkább áradt szavai-ból a hála a nagy Isten iránt, aki Jézus Krisztus által néki is Atyja. Amikor menni akartam, azt mondta: »Még egy nagy kérésem volna. Kérem, olvassa fel legkedvesebb zsolnáromat, a 34-ik zsolnárt. Elővettem az Újtestamentumomat és olvastam: »Áldom az Urat minden időben, dicsérete mindig ajkamon van...«

Még most sem engedett el. »Kérem tisztelendő úr, nem énekelnénk egyet?« A sötét kis műhely sarkából előkerült a harmónium. Az öreg ember biztos kézzel játszott s világtalan szemével mint-ha az örökkévalóságba pillantott volna.

Így történt, hogy a hátsó épületben, a világtalan kosárfonó sötét műhelye megtelt az Isten dicsőségével.

Útmutató a Szentírás olvasásához.

Július 1. Soltár 129. *II. Sámuel 1:17—7.* Saul sok keserűséget okozott Dávidnak. De Dávid nem gondol a maga személyére, hanem az Úr ügyét látja csak. Fáj neki, hogy az ellenség győzött Izráel felett. Keservesen siratja Sault, de csak elismerésmemlélt tulajdonságait említi. Nemesen érző szív fájdalommal ez, aki szabad önmagától.

Július 2. *II. Timótheus 1:8—18. II. Sámuel 5:1—7.* Dávid útját maga az Úr egyengette és készítette el. Egyakarral választotta egész Izráel királyává. — A világban gyakran hullámzik harc, sőt gyűlölködés is egy-egy állás elnyerése körül. — Aki hittel néz az Úrra, annak ügyéért az Úr hadakozik.

Július 3. *II. Timótheus 2:1—13. II. Sámuel 7:1—16.* Dávid szívében felkél a vágy, hogy megépítse Isten templomát. Az Úr azonban ízenetet küld a próféta által, melyben emlékezteti arra, hogy honnan hozta ki őt s megígéri, hogy ő fog állandó házat építeni Dávidnak. — Bármit teszünk az Úrért, soha ne felejtjük el, hogy ő mit tett értünk!

Július 4. *II. Timótheus 2:14—26. II. Sámuel 7:17—29.* Dávid megérti a figyelmeztetést. Elvonul lelki szemei előtt, amit az Úr cselekedett Izráel népével és vele. Visszatekintése hálaima. Jó, ha időnként mi is visszanezünk életútunkra s megkeressük abban a kegyelmes Isten vezető kezét.

Július 5. *II. Timótheus 3:1—5. II. Sámuel 11:1—27.* Súlyos bűnökről van szó itt. Mindez pedig csekély kezdetből indult ki. Egyik bűn maga után vonta azután a többi. A Sátán leleményessé tette őt a gonoszságban. Emberi szemek előtt rejtve volt mindez, de az Úr jól látta a dolgokat.

Július 6. *Ésaiás 62:6—12. II. Sámuel 12:1—14.* Az Úr éppen azért, mert szeret, nem nézi el bűneinket. Tudtukra adja rosszalását. Dávid felháborodik a példázatbeli gazdag gonoszságán, de nem veszi észre, hogy az ő bűne nagyobb. — Nem kell messze keresnünk a bűnöket, másokban, hanem nézzünk a saját szívünkbe.

Július 7. *Máté 9:35—38. Róma 6:19—23. Márk 4:26—29. I. Timótheus 6:6—12. II. Sámuel 15:1—16.* Hízlegéssel könnyen meg lehet nyerni sokakat. — Vigyázzunk, hogy ne akarjunk ilyen bűnös úton elérni valamit. — Abszolnt nagyra vágyása hálátlan gyermekké tette. — Szeressünk kicsik maradni, a kereszt alatt élni csendben.

Júl. 8. Zolt. 130. II. Sám. 16:5—13. Sémei igazságtalan vádakot szór Dávid felé, szidalmazza, megdobálja. Ő azonban megálázza magát Isten előtt és az Úr kezéből veszi a bántalmazást és megaláztatást. »Hadd szidalmazzon, mert az Úr mondtotta neki.« — Te hogyan fogadod az igazságtalan bántalmakat? Nem szégyenít meg az őtestamentom embere?

Július 9. *II. Timótheus 3:10—17. II. Sámuel 18:5—17, 19:1.* Az Úrtól vett szeretet »soha el nem fogy«. Dávid szeretetén nem változtatott fiának viselkedése. De a hálátlan fiú mégis elveszi büntetését az Úrtól. Komoly figyelmeztetés, intő példa Absolon esete!

Július 10. *II. Timótheus 4:1—8. II. Sámuel 22:1—7, 29—36.* Dávid ellenségei fölött aratot győzelméért az Úrnak ad dicsőséget. Tudta, hogy az Úr műve az, hogy kiderült felette az ég és megszabadult. »Az én Istenemmel köfalon is átugrom!« — éneklé hittel. A hit embere volt. Legyünk mi is azzá!

Július 11. *II. Timótheus 4:9—12. II. Sámuel 24:1—25.* Dávid szám-bavette a népet, hogy lássa mekkora nép felett uralkodik. Bűnének következménye súlyos, de ő azt kéri, hogy ne emberek, hanem az Úr kezébe essék, mert az Úr irlalmas és jó. — Így ne nézzünk vissza elvégzett munkánkra, hogy azáltal mi növekedjünk. Egyedül Istent illeti a dicsőség!
B. A. d. t.

Júl. 12. *Mikeás 1:1—9. II. Kor. 1:1—11.* Krisztusért szenvedni annyi, mint az ő szenvedésének részese lenni. Isten azért adja ezt, hogy kizárólag Benne bizzunk. Megvigasztal, hogy ezzel a vigasztalással másokat vigasztaljunk. Minden nyomorúságban. Áldott Isten!

Júl. 13. *Jer. 23:16—29. II. Kor. 1:12—22.* Az Úr visszajövelekor dicsekvése leszünk-e egymásnak azért, mert isteni őszinteséggel s tisztasággal és Isten kegyelmével jártunk-keltünk? — Isten hű: ígéretei Krisztusban valósultak meg. A Krisztussal való egységünkben valóság számunkra Isten hűsége s mi is hívekké leszünk.

Júl. 14. *Mt. 7:13—23. Róm. 8:12—17. Mt. 12:46—50. Csel. 16:16—32. II. Kor. 1:23—2:4.* Aki igazán szeret, az le tud mondani arról is, amit nagyon szeret. Nem uralkodni, hanem szolgálni; nem szomorítani, de örömet munkálni kíván. Szeressünk igazán!

Júl. 15. *Zs. 131. II. Kor. 2:5—11.* Ime a közösség: ha valakit bántódás ér s megszorítanak, az valamennyit érint. S ha valakinek a többség megbocsát, miután megfigyelmeztetett, mindenki megbocsát neki. Így megóvatik a felettébb való bántatótól, a Sátán pedig ezáltal hajótörést szenved. Áldott közösség!

Z. H.